

**KONRAD
ADENAUER
STIFTUNG**

iDS
Institute of Democratization Studies
สถาบันศึกษาระบบการปกครอง

PROCEEDING

REIMAGINE SMART CITY POLICY FRAMEWORK TO NEXT FUTURE

21 MARCH 2023

Executive Summary
*“Reimagine Smart City Policy
Framework to Next Future”*

On 21 March 2023,
13.00 – 16.00

By Konrad Adenauer Stiftung (Thailand),
Institute of Democratization Studies (iDS),
and King Prajadhipok’s Institute

WELCOMING REMARKS

Dr Thawilwadee Bureekul, Deputy Secretary-General of King Prajadhipok's Institute, addresses that Smart City is not limited only to technology, but there should consist of Human Rights and Public Engagement, to contribute to democracy. KPI as an academic institute, therefore, promote the smart city to meet the need of the people of Thailand. Because a smart city cannot exist without democracy and good governance. Dr Prasert Patanaponpaiboon also addresses that smart city development leads to people's happiness. In Europe, creating a smart city requires support from local administrations, civil society, and people participation. Thus, the role of local administration should be intensified, following more decentralization and increasing personnel in long term, to develop the potential to push smart city policies. Thasuthida Thetthong, Project Manager, KAS Thailand, states that in the fourth year of cooperation, KAS has learnt by studying and implementing smart cities in many places, this year is where we reach the goal of what indicates which cities are smart. Also, we can take this opportunity to evaluate what benefits we gain so far and what to be improved, this public lecture is the dialogue that could really break the limitations in the development of a Smart City.

ROUND I

SMART CITY AND HOW TO IMPROVE THE CITY AND QUALITY OF LIFE

Somsak Arunsurat, Chairman of Nakhon Sawan Municipal Council and Deputy chairman of Thailand National Charter.

Amarit Franssen, Chairman of Digital Industry Club, the Federal of Thai Industries.

Tienwanan Jomsueb, Innovation Counsellor, National Innovation Agency (NIA).

Assist. Prof. Channawut Chairaksa, Moderator

Somsak argues that Smart City requires cooperation from the local administration, thus knowledge of local administration is very important. A smart city needs smart citizens, technology alone is not enough. The preparation of smart citizens and decentralization on many levels is needed to be considered simultaneously. For example, in Nakhon Sawan, the authority of managing public transport is transferred to the municipality, which was authorized by the governor in the past. Enabling local administration to manage such civil works in the city will allow more public initiation to develop the city, leading to economic, and wealth redistribution that will allow people to gain benefits from a smart city.

Amarit raises the Smart Economy which will bring 'Industrial 4.0', but to do so, only the private sector with tools and technology is insufficient. The state must play a part to create 'Smart Infrastructure' because there are limitations of private sectors to deal with such issues, a state must act as a 'smart gateway' to enable a more accessible smart city to private sectors. For example, if states have allowed 'Prompay', a smart payment gateway, then private sectors can make more convenient transactions. So, a state must be a regulator that facilitates a smart economy.

Tienwanan introduces spatial innovation, which is the idea to encourage people, capital, and space to work together. Spatial innovation will lead a city into an innovative city, a city where more job opportunities, and develop from the existing city. The innovative unit can start on a small scale and does not have to be a city, the smallest unit is the 'Innovative District' which will focus on each branch of innovation. For instance, NIA has been working on 7 innovative districts, namely Yothi Medical Innovation, which consists of several medical businesses, become a district of medicine. To indicate what city is an innovation city, NIA develops an index based on the 'Innovation Cities Index' to figure out whether a city is innovative, and what and how we can do to improve the city, by using: infrastructure, culture, and economy as criteria for ranking. The index helps stipulate the strength and weaknesses of each city and communicate to the stakeholders. At this point, the state act as a mediator between government organizations and the people, to let them know what can improve in their city and what can develop in further ado. The state also needs to do more communication with people, and also listen to people, to understand how they want their city to be.

ROUND II

SMART CITY DEVELOPMENT IN LEGAL AND CONSTITUTIONAL PERSPECTIVE

*Dr. Stithorn Thananithichot, Director of the Office of Innovation for Democracy,
King Prajadhipok's Institute*

*Packawat Atchariyapanya, Acting Director of the College of Local Government Development,
King Prajadhipok's Institute*

Assist. Prof. Channawut Chairaksa, Moderator

Dr Stithorn said Smart City may be hard to define from a legal perspective, but more explicit in politics. Democracy consists of people, a smart city where people live thus requires smart people. There must be a smart citizen to promote the quality of public engagement, both in politics and general civil works. In Thailand's constitution, there are broad principles to facilitate smart cities, but the secondary laws are not flexible enough for local administration to conduct smart cities, such as do not have certain authorities. Even the constitution has flexibility, but in practice is very challenging. Laws amendment is also challenging and takes time, so in the meantime, there are enough things that can be done with the existing context, and process design. Because a smart city is participatory, it can create a decision-making process to have brainstormed. Opinions from various stakeholders may be a platform that opens space for many people. The group took part to create smart decision-making, thus, there must be Smart Governance because if the management is not smart, no matter how good the process is, in the end, the results of the decision-making process cannot be used anyway.

Packawat, Acting Director of the College of Local Government Development, shows the college prioritises smart cities for several years, include the topic in courses and do research incorporated with local administrations. From the college's work smart city contains 3 elements: Automation, Optimisation and Simplification. Packawat points out that the smart city in Thailand starts from the central government, which makes the Thai smart city only one template and does not correspond to people in the local community's needs. The college suggests from the studies that there are steps to achieve a successful smart city: 1) set a goal, 2) understand the city's potential, 3) determine the development process, 4) build a network and 5) extend results. However, all of the processes will need cooperation from the government, private sector, local sector, and civic sector.

POLICY RECOMMENDATIONS

- Strengthen local administration, as the smart city requires initiation from the local level, decentralisation is needed in parallel
- Support and development tools for Smart Economy, using technology to ease and connect between customers and merchants; develop QR payment, Promptpay to another level
- Develop an Innovative City Index for indicating smart cities in Thailand, tell how other cities can be improved to be smart
- Design processes for public engagement, to let people participate in decision-making, and encourage people to become a smart citizen
- Amend laws to allow and authorize local administration to work on smart city

สรุปการบรรยายในเวทีสัมมนาสาธารณะ

Reimagine Smart City Policy

Framework to Next Future

จินตภาพใหม่ของนโยบาย
เมืองอัจฉริยะสำหรับอนาคต

วันที่ 21 มีนาคม 2566

เวลา 13.00 – 16.00 น.

โดย สำนักนวัตกรรมเพื่อประชาธิปไตย วิทยาลัย
พัฒนาการปกครองท้องถิ่น สถาบันพระปกเกล้า
สถาบันศึกษาการพัฒนาประชาธิปไตย และ มูลนิธิ
คอนราด-อาเดเนาวร์ ประจำประเทศไทย

การเปิดงาน กล่าวต้อนรับ

Smart City เป็นหนึ่งใน 13 หมายเหตุ ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติฉบับที่ 13 โดยตั้งเป้าไว้ว่าในปี พ.ศ.2570 ประเทศไทยจะมี Smart City ทั้งสิ้น 105 แห่ง แต่ทุกวันนี้ก็ยังพบปัญหาในการที่จะบรรลุถึง Smart City ทั้งปัญหาต่างๆ ก็เพิ่มมากขึ้นไม่ว่าจะเรื่องสิ่งแวดล้อมหรือข้อจำกัดที่พบจากการลองปฏิบัติใช้ การเสวนาในวันนี้เป็นไปเพื่อการแลกเปลี่ยนว่าจะทำอย่างไรเพื่อผลักดัน Smart City ให้เป็นจริงได้

ดร.ถวิลวดี บุรีกุล รองเลขาธิการสถาบันพระปกเกล้า ได้เริ่มกล่าวเปิดงานเวทีสัมมนาสาธารณะ โดยพูดถึง กระแสเรื่องนโยบายการพัฒนาเมืองแบบ Smart City ซึ่งประเทศไทยก็ไม่ใช่กรณียกเว้น ทว่าหลายครั้งความหมายของ Smart City นั้นมีความเข้าใจที่ไม่ตรงกัน สำหรับ ดร.ถวิลวดี บุรีกุล Smart City นั้นไม่ได้จำกัดอยู่แต่การใช้เทคโนโลยีอย่างเดียว แต่มีประเด็นเรื่องของสิทธิมนุษยชน และการมีส่วนร่วมของประชาชน การมีเทคโนโลยีแต่ไม่เกิดการมีส่วนร่วมสุดท้ายก็คงเป็นไปได้ยากที่จะเกิดประชาธิปไตย เนื่องจากสถาบันพระปกเกล้าเป็นสถาบันวิชาการที่มีความมุ่งมั่นในการส่งเสริมระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ด้วยเหตุนี้ทางสถาบันจึงพยายามส่งเสริมให้มีความเข้าใจความรู้สึกของประชาชน ในการสร้าง Smart City เพื่อตอบสนองความหลากหลายของประชาชนชาวไทย เพราะ Smart City จะเกิดขึ้นไม่ได้หากขาดความเป็นประชาธิปไตย และธรรมาภิบาล

ส่วน ดร.ประเสริฐ พัฒนผลไพบุลย์ ได้กล่าวต้อนรับในนามของสถาบันศึกษาเพื่อพัฒนาประชาธิปไตย (iDS) โดยบอกว่าการพัฒนาเมืองแบบ Smart City เป็นการพัฒนาเมืองที่นำไปสู่ความสุขของประชาชน โดยเฉพาะกรณีของยุโรปที่การสร้าง Smart City ต้องผ่านความร่วมมือจากท้องถิ่นทั้งจากภาคประชาชนและประชาสังคมในการออกแบบเมือง ทว่าในบริบทประเทศไทยนั้นทั้งภาคประชาชนและประชาสังคม รวมถึงท้องถิ่นยังไม่สามารถแสดงบทบาทในการช่วยพัฒนาเมืองไปสู่ Smart City จากข้อจำกัดเรื่องกระจายอำนาจ ที่เด่นเพิ่มงานในระยะสั้น แต่ละเลยเรื่องการเพิ่มบุคลากรและงบประมาณในระยะยาว โดยหวังว่าการสัมมนาครั้งนี้จะสามารถหาแนวทางให้เห็นวิธีการพัฒนาท้องถิ่นให้มีศักยภาพที่จะสามารถผลักดันนโยบายอย่าง Smart City ได้ในอนาคต

ธศุธิดา เทศทอง ผู้แทนจากมูลนิธิคอนราด-อาเดนาัวร์ ประจำประเทศไทยได้กล่าวต้อนรับโดยแสดงความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้ร่วมมือกับสถาบันศึกษาเพื่อพัฒนาประชาธิปไตยและสถาบันพระปกเกล้า เป็นปีที่ 4 แล้ว ซึ่งก็เกิดการลองผิดลองถูกมากมาย เห็นทั้งประโยชน์ ข้อจำกัดและความสามารถที่จะต่อยอดนโยบาย Smart City ปีนี้เป็นปีที่เดินทางจนถึงคำตอบว่าอะไรคือตัวชี้วัดของเมืองที่ Smart กันแน่ มีระบบอะไรที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา Smart City และระบบแบบไหนที่เป็นข้อจำกัดของการพัฒนา Smart City กันแน่ และวันนี้ก็หวังว่าจะเกิดการพูดคุยจนเกิดการคลายข้อจำกัดในการพัฒนา Smart City จริงๆ

PART 1

SMART CITY กับการยกระดับเมืองและคุณภาพชีวิต

Smart City ในฐานะเครื่องมือเชิงนโยบายและสัญญาประชาคม

โดย คุณสมศักดิ์ อรุณสุรัตน์ ประธานสภาเทศบาลนครนครสวรรค์ และรองประธานกฏบัตรไทย (ตัวแทนภาครัฐ)

คุณสมศักดิ์ อรุณสุรัตน์ ได้เน้นย้ำว่าการพัฒนา Smart City นั้นจำเป็นต้องเริ่มจากความร่วมมือในท้องถิ่นเป็นหลัก ปัญหาหลักในการพัฒนาเมืองในท้องถิ่นของไทยนั้นคือ ขาดองค์ความรู้ในการพัฒนาเมือง ซึ่งสำคัญมากต่อการเป็น Smart City เพราะการพัฒนา Smart City เรื่องของการพัฒนาเทคโนโลยีในเมืองไม่พอ คนนั้นต้อง Smart ตามไปด้วย

โดยปัญหาหลักของการนำไปสู่ Smart City นั้นเป็นเรื่องของการขาดองค์ความรู้และความสามารถของท้องถิ่นที่จะเปลี่ยนแปลง ดังที่เห็นได้จากกรณีผังเมือง ผังเมืองที่ดีจะสร้างรายได้ให้กับท้องถิ่น แต่กฎหมายผังเมืองนั้นที่จำกัดความสูงของสิ่งปลูกสร้างให้ไม่เกิน 7 ชั้น ทำให้การพัฒนาเป็นไปได้ยาก นักลงทุนไม่กล้ามาลงทุน พอสามารถเปลี่ยนสีผังเมือง พอมีความรู้เรื่องผังเมืองก็ทำให้เมืองพัฒนาไปได้

โดยคุณสมศักดิ์ อรุณสุรัตน์ พยายามจะบอกคือ ความเป็น Smart City นั้นเริ่มที่ท้องถิ่น ไม่ใช่เริ่มที่ส่วนกลาง ฉะนั้นแล้วควรรัฐบาลควรจะกระจายอำนาจ อย่างนครสวรรค์อยากให้มีมอบอำนาจเทศบาลให้ทำขนส่งมวลชนให้หน่อย เพราะเป็นอำนาจของผู้ว่า พอไม่มีทำอะไรก็ยาก ถ้าเป็นไปได้อยากให้มีอำนาจกฎหมายหลายๆ ตัวที่ตอนนี้อำนาจติดอยู่ที่กระทรวงต่างๆ เยอะ

ด้วยเหตุนี้เอง การกระจายอำนาจไม่ได้นำไปสู่ Smart City อย่างเดียว แต่นำมาสู่การพัฒนาเศรษฐกิจ เมื่อคนจะกล้าลงทุนมากยิ่งขึ้น ท้องถิ่นจะมั่งคั่งขึ้น เมื่อท้องถิ่นมั่งคั่ง สุดท้ายทุกคนก็จะมั่งคั่งขึ้นนั่นเอง

Smart Economy และการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันธุรกิจ

โดย คุณอมฤต ฟรานเซน ประธานกลุ่มอุตสาหกรรมดิจิทัล สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ภาคเอกชน)

คุณอมฤต ฟรานเซน ได้อธิบายว่าสภาอุตสาหกรรมต้องการที่จะช่วยขับเคลื่อน Smart Economy เพื่อที่จะนำไปสู่ industrial 4.0

ซึ่งช่วงนี้จะเห็นว่าเอกชนพยายามที่จะทำตัว Smart มีการเอาเครื่องมือที่บอกได้ว่า Smart มาช่วยทำงาน แต่นั่นเป็นแค่ในอุตสาหกรรม รัฐควรจะมาช่วยเรื่อง Smart infrastructure แต่การจะนำมาสู่ Smart infrastructure ได้รัฐบาลจำเป็นต้องมีอะไรมากกว่าการใช้เทคโนโลยี แต่ต้องมีแนวคิดการให้บริการอีกแบบหนึ่งด้วย ต่อให้มีเว็บไซต์ มีแอปอะไรก็ตาม แต่ถ้าไม่เข้าถึงประชาชนก็ไม่มี ความหมาย ที่รัฐควรจะวางบทบาทนั้นควรจะวางบทบาทตัวเองเป็น Smart gateway มากกว่าที่จะให้บริการทั้งหมด

กล่าวคือรัฐให้บริการด้าน Smart infrastructure เป็นหลัก และส่วนที่เหลือให้เอกชนเป็นคนดำเนินงาน ตัวอย่างเช่นพร้อมเพย์ที่รัฐเป็นคนให้จัดการบริการให้ แต่ให้เอกชนเป็นคนบริการ plug in เข้า smart infrastructure เหล่านี้ และที่ลองทำก็ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก จนประเทศไทยกลายเป็นประเทศที่มี payment gateway เป็นอันดับสองของโลก รองจากประเทศจีนที่ให้อาลีบาบาเป็นคนทำ

บทบาทของรัฐที่จะเกิด Smart Economy นั้นจึงไม่ใช่เรื่องการใช้เทคโนโลยีหรือบริการตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำแต่เป็นการเป็น Smart Gateway เสียมากกว่า

ดัชนีนวัตกรรมเมือง กับการพัฒนาเมืองในอนาคต

โดย คุณเชียวรพันธ์ จอมสืบ สำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (องค์การมหาชน) (NIA)

คุณเชียวรพันธ์ จอมสืบก่อนที่จะเข้าใจเรื่องของเมืองนวัตกรรมนั้น ต้องเข้าใจประเด็นเรื่องนวัตกรรมเชิงพื้นที่เสียก่อน โดยนวัตกรรมเชิงพื้นที่นั้นประกอบไปด้วยสองส่วนหลักๆ ส่วนแรกคือ พื้นที่ เพราะเมืองตั้งอยู่บนพื้นที่ ส่วนที่สองคือ เรื่องของการวิจัยและนวัตกรรม เมื่อสองส่วนนี้มันซ้อนทับกันก็จะเห็นว่าส่วนไหนของเมืองที่เกิดนวัตกรรมขึ้น

นวัตกรรมเชิงพื้นที่นั้นจริงๆ เน้นเรื่องการทำให้เกิดการเชื่อมโยงให้เกิดการทำงานร่วมกันระหว่างคน ทู่น และพื้นที่เมือง หลักๆ คือการพัฒนาเรื่องอาชีพให้เกิดอาชีพใหม่ๆ ในเมือง และจะพัฒนาส่วนที่มีอยู่เดิมแล้วยังไงให้มีศักยภาพมากยิ่งขึ้น

โดยพื้นที่ที่เล็กที่สุดของเมืองนวัตกรรมเรียกว่าย่านนวัตกรรม NIA มีการทำย่านนวัตกรรมมากกว่า 5 ปี โดยในกรุงเทพทำทั้งหมด 7 ย่าน เช่น ย่านนวัตกรรมการแพทย์โยธี คือ ย่านที่กิจการย่านการแพทย์กระจุกตัวชัดเจน แล้วพอย่านหลายๆ ย่านมารวมกันจึงขยายเป็นเมืองนวัตกรรม แล้วเราจะรู้ได้ยังไงว่าเมืองนั้นเป็นเมืองนวัตกรรมอย่างแท้จริง

เพื่อที่จะรู้เรื่องนั้นจึงจำเป็นต้องมีดัชนี เพื่อบอกว่าเมืองอยู่ในจุดไหน และมีจุดแข็งจุดอ่อนยังไง ซึ่ง NIA ก็พัฒนาโดยอิงจากแบบของต่างประเทศ เช่น Innovation Cities Index เป็นต้น โดยจะวัดในประเด็น ในสามประเด็นหลักๆ ได้แก่ 1. โครงสร้างพื้นฐานซึ่งรวมทั้งเรื่องโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งก่อสร้างไปถึงทุนมนุษย์ด้วย 2. วัฒนธรรม และ 3. เศรษฐกิจว่าเป็นยังไง

ซึ่งดัชนีพวกนี้ข้อดีที่สุดคือ ช่วยสื่อสารจุดเด่นของเมืองว่ามีจุดเด่นตรงไหน และพัฒนาไปถึงไหน ทั้งยังสร้างการแข่งขันจากการเปรียบเทียบของเมือง

โดยดัชนีที่ NIA พัฒนานั้น จะเน้นวัดเรื่องของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคการศึกษา โดยอย่างหลังเป็นเพราะการศึกษาเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาทุนมนุษย์ แต่ที่ต่างจากดัชนีอื่นๆ คือ NIA พยายามที่จะวัดการทั่วถึง โดยพยายามที่จะออกแบบดัชนีให้วัดถึงความสามารถในการเข้าถึงโครงสร้างพื้นฐาน และการเข้าถึงองค์ความรู้ และการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ปัจจุบัน NIA ได้ทำการวัดเมืองหลักของประเทศไทยไป 5 เมือง ซึ่งก็ได้รับการตอบรับจากภาครัฐค่อนข้างดี เช่น ในเชียงใหม่ก็เริ่มที่จะพัฒนาให้เมืองของตนเองมีความทั่วถึงมากยิ่งขึ้น

จุดสำคัญที่ต้องทำโดยเฉพาะภาครัฐคือ ต้องมีการสื่อสาร เพื่อให้เข้าใจเรื่องของการพัฒนาเมืองกับประชาชนด้วย และก็คาดหวังว่าภาครัฐจะยังดำเนินการพัฒนาตามนโยบาย อย่างต่อเนื่องเพราะเรื่องการพัฒนา ไม่ใช่แบบทำไปรัฐบาลหนึ่งแล้วหยุดเอาไปเลยได้

PART 2

มิติโครงสร้างทางกฎหมายและรัฐธรรมนูญ

Smart City ในฐานะนวัตกรรมเชิงนโยบายและประเด็นทางรัฐธรรมนูญ

โดย ดร.สตีล ธานิธิโชติ ผู้อำนวยการสำนักนวัตกรรมเพื่อประชาธิปไตย สถาบันพระปกเกล้า

แม้ยังไม่ทราบว่า ในมิติเชิงกฎหมายแล้ว Smart City จะเป็นไปได้มากแค่ไหน และแม้ว่าที่ Smart City อาจไม่ได้เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีเสียทั้งหมด แต่เทคโนโลยีก็ถือว่ามีส่วนมาก และสิ่งที่มาพร้อมกันก็คือ Smart People ไม่ว่าจะทั้งบุคลากรและประชาชน หากเป็นกรณีระบอบประชาธิปไตยเราก็อยากได้ Smart Citizen เพิ่มเข้าไปด้วย ทำให้การจะสร้าง Smart City จำเป็นที่จะต้องส่งเสริมความมีส่วนร่วมของประชาชน

แต่กรอบคิดที่สำคัญของการสร้าง Smart City เพื่อบรรลุถึงหลายเรื่องไม่ว่าจะเป็น Smart Economy Smart people, Smart Technology จำเป็นต้องมี Smart Cooperation หรือการสร้างความร่วมมืออย่างชาญฉลาด ซึ่งจะนำมาสู่ปัจจัยเชิงโครงสร้างกฎหมายและรัฐธรรมนูญ และสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งคือ Smart Governance ก็จะต้องมีการจัดโครงสร้างเชิงองค์กรที่เอื้อที่จะนำมาสู่ Smart City

โดยจากการพิจารณาในด้านกฎหมายรัฐธรรมนูญ พบว่ามีหลักการกว้างๆ เอาไว้อยู่ในรัฐธรรมนูญ และก็พอที่จะเอื้อให้เกิดการพัฒนาเป็น Smart City แต่กฎหมายระดับรองมีปัญหาที่โครงสร้างการปกครองส่วนท้องถิ่นไม่ค่อยยืดหยุ่นเท่าไร เหมือนเป็นเส้นโหลที่ตัดมาให้เหมือนกันหมด โดยมีรายละเอียดที่ต่างกัน คือ จำนวนประชากร ถึงรัฐธรรมนูญจะเขียนให้พอมืดความยืดหยุ่นอยู่ แต่พอปฏิบัติจริงก็นับว่าค่อนข้างยาก ทั้งการแก้กฎหมายก็ค่อนข้างยาก ด้านกฎหมายแม้จะยาก แต่ก็พอมีสิ่งที่พอจะสามารถทำได้โดยที่ไม่จำเป็นต้องแก้กฎหมายคือ การออกแบบกระบวนการ ซึ่งการสร้าง Smart City คือการมีส่วนร่วม โดยสามารถสร้างกระบวนการ decision making ให้มีการระดมความคิด ความเห็นจากผู้เกี่ยวข้องที่หลากหลาย โดยอาจเป็น platform ที่เปิดพื้นที่ให้คนหลายๆ กลุ่มเข้ามามีส่วนร่วม ทั้งนี้เพื่อที่จะสร้าง Smart decision making ต้องมี Smart Governance เพราะถ้าการบริหารไม่ Smart ต่อให้กระบวนการดีแค่ไหน สุดท้ายก็ไม่สามารถนำผลที่ได้จากกระบวนการตัดสินใจมาใช้ได้อยู่ดี

โดยรวมประเทศไทยก็ยังมีความท้าทายที่จะสร้าง Smart City ภายใต้ข้อจำกัดทางกฎหมาย และความท้าทายในกระบวนการการสร้างความร่วมมือ

Smart City กับบริบทการกระจายอำนาจและการปกครองท้องถิ่นไทย

โดยคุณภควัต อัจฉริยปัญญา รักษาการผู้อำนวยการวิทยาลัยพัฒนาการปกครองท้องถิ่น สถาบันพระปกเกล้า

คุณภควัต อัจฉริยปัญญา รักษาการผู้อำนวยการวิทยาลัยพัฒนาการปกครองท้องถิ่น สถาบันพระปกเกล้า ได้เริ่มกล่าวว่าวิทยาลัยปกครองท้องถิ่นให้ความสำคัญเกี่ยวกับ Smart City มานานแล้ว ตั้งแต่ปี 2558 มีการใส่ประเด็นนี้ลงไปเป็นหลักสูตร และช่วงปี 60 61 62 ก็มีการทำวิจัยเกี่ยวกับ Smart City มีการทำในพื้นที่และทำ MOU ร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

คำถามที่สำคัญสำหรับการจะเข้าใจประเด็นนี้คือต้องเข้าใจเสียก่อนว่าทำไมต้องเป็น Smart City เหตุผลหลักๆ เป็นเพราะสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนไป ทำให้ความต้องการของคนเปลี่ยนไป เมืองก็จำเป็นต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม เพื่อคุณภาพชีวิต ประสิทธิภาพ และความยั่งยืนของเมือง มันเลยต้องมีการหยิบเทคโนโลยีมาใช้

องค์ประกอบของ Smart City หลักๆ คือ มี 3 อย่าง 1. Automation ต้องทำงานแทนคนได้ ใช้คนน้อยลง 2. Optimization ต้องมีประสิทธิภาพในการทำงานมากกว่าเดิม 3. Simplification ทำสิ่งที่ทำได้ยากให้ง่ายยิ่งขึ้น ซึ่ง Smart City ปกติจะเริ่มจากท้องถิ่นเป็นหลัก แต่ในไทยมันแปลกหน่อยคือส่วนกลางไปชี้แล้วก็ให้กระทรวงไปทำกัน มันเลยเป็น Smart City แบบเดียวซึ่งจริงๆ Smart City จะเกิดขึ้นได้เมื่อ 1. เมืองตอบสนองท้องถิ่นของตัวเอง ไม่ใช่ตอบสนองตามศูนย์กลางเป็นหลัก 2. ควรตอบสนองความต้องการของประชาชน และความร่วมมือร่วม และ 3. มีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการบริการ

ทั้งนี้ถึงในสังคมไทยความเข้าใจของ Smart City อาจมีความคาดเคลื่อน เช่น เข้าใจว่าการติดกล้องวงจรปิดทั้งหมด จะทำให้เมืองกลายเป็น Smart City แต่คุณภควัต อัจฉริยปัญญา เน้นย้ำว่าการเป็น Smart City ไม่ได้ยากขนาดนั้น แต่หลักๆ คือต้องรู้ปัญหาของตัวเอง และพัฒนาเน้นในส่วนที่เล็กก่อนจะขยายไปส่วนที่ใหญ่ อาจจะเอาส่วนที่ถนัดก่อนแล้วค่อยขยายก็ได้ ทั้งนี้จริงๆ Smart City ไม่มีสูตรสำเร็จ การที่ชี้ๆ ว่าต้องมีนั่นมีนี่ อาจจะเป็นไปไม่ได้ เมืองหนึ่งอาจจะสามารถ Smart ได้แค่อย่างเดียว แต่ก็ Smart City ได้ตามศักยภาพของเมือง

ส่วนการพัฒนา Smart City นั้นทางวิทยาลัยพัฒนาการปกครองท้องถิ่น ได้ลองทำมาดังนี้ 1. ตั้งเป้าหมาย 2. เข้าใจศักยภาพของตัวเอง 3. กำหนดแนวทางการพัฒนา 4. สร้างเครือข่าย 5. ขยายผล

แล้วเมื่อเกิดการพัฒนาก็ควรเริ่มจากสิ่งที่ย่างและถนัด มีการบูรณาการและต่อยอด ก่อนจะเชื่อมโยงไปสู่ภาพใหญ่ ทั้งนี้การสร้าง Smart City นั้นทำไม่ได้โดยตัวคนเดียว ปัจจัยความสำเร็จนั้นขึ้นอยู่กับทั้งภาครัฐ เอกชน ท้องถิ่น รวมทั้งภาคประชาสังคม